

Co pro mě znamená Estonsko?

Kdyby se mě někdo zeptal na tuto otázku předtím, než jsem sem odjela, nedokázala bych na ni odpovědět dostatečně výstižně. Estonsko pro mě tehdy bylo jen vzdáleným místem, o kterém jsem věděla jen to, že je menší než Česká republika, má chladnější podnebí, drsné zimy a krásné vánoční trhy. Byla to destinace, na kterou jsem narazila spíš náhodou, bez většího očekávání. Teď, když mám svůj pobyt za sebou, už ale vím, co pro mě Estonsko opravdu znamená.

Je pravda, že je to menší země s chladnějším klimatem, ale to ho rozhodně nevystihuje. V mnohém mi připomíná domov – lidé tu nejsou zvyklí na tzv. „small talk“, často se neusmívají jen tak a pokud vás neznají, většinou vás nepozdraví. Někdo by to mohl vnímat jako nezdvořilost, ale pro mě to bylo přirozené a příjemně povědomé. Stejně tak mě často překvapovalo, jak mi estonská města připomínala ta česká – stylem výstavby, atmosférou i historickými prvky. Jedním z nejvýraznějších rozdílů je ale množství zeleně. Stromy a přírodní prvky jsou tam opravdu všude, i v samotných městech. Mají úžasně vymyšlené prolnutí kultury a přírody. A co vím skrze předmět o estonské kultuře, tak jsou na tento fakt dosti hrdí

Během svého pobytu jsem měla možnost procestovat velkou Estonska, a to hlavně díky autu. Díky tomu jsem mohla jet na místa, kde nebyla možnost dostat se autobusovou dopravou. Silnice jsou tam v perfektním stavu, provoz je minimální a samotná krajina – rovinatá, klidná – má své kouzlo. Co mi tam ale chybělo byly hrady. Na většině místech nalezneme pouze staré německé vily. A jedna malá věc, která mě upřímně potěšila: semaforey tu blikají zeleně, než přepnou na červenou. Možná to zní banálně, ale jako řidič musím říci, že je to velmi příjemné a praktické.

Ale to nejdůležitější, co mi Estonsko dalo, byli lidé. Našla jsem kolem sebe neuvěřitelně krásné, veselé a spolehlivé přátele. Lidi, se kterými jsem si rozuměla, se kterými jsem sdílela každodenní zážitky, výlety, radosti a vše co nás vlastně potkávalo na každodenní bázi. Díky nim jsem měla pocit, že tu nejsem sama. Jednalo se též o studenty tohoto programu, a právě díky tomu mi rozuměli ještě více. Našla jsem tam velké množství Česky mluvících přátel a myslím si, že to rozhodně nebylo na škodu. Nechápu moc proč univerzity nerady posílají 2 studenty na stejné místo. Právě díky tomu, že já tam jela s někým, tak jsem měla možnost diskutovat své aktuální problémy s člověkem, který je v tu danou chvíli měl taky. Erasmus pro mě nebyl jen o studiu nebo cestování. Byl to čas, kdy jsem opravdu vydechla, zastavila se a našla si cestu k novým lidem. Opravdu doufám, že některé z těchto lidí znovu potkám. Stali se mojí druhou rodinou. Možná i to je důvod, proč byl návrat tak těžký.

A i když mi tam možná chyběly některé věci, třeba klasické drogerie, rychle jsem si uvědomila, že ty podstatné věci mi tu nechybí vůbec. Slunce tu nakonec svítilo víc, než jsem

čekala, a když ne, bylo tu dost důvodů se smát i bez něj. Když se teď ohlížím zpět, říkám si, že Estonsko pro mě bude navždy místem krásné přírody, skvělých lidí a vzpomínek, které si ponesu celý život. Každému, kdo nad tím uvažuje, můžu jedině doporučit: jed'te. A pokud můžete, vezměte auto – otevře vám to úplně nové obzory.

